

Εἰς τοῦ τάφου τοὺς μυχοὺς
δὲν αἰσθάνεται ὁ χοῦς.
Μόνον αὐτὸς δυστυχοῦς
παύει τὴν ὁδύνην!

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Θὰ πηγαίνω

Ἐκεῖ ὅπου ῥοδοδάφνη καὶ χλωρὸς κιστὸς ἀνθεῖ,
ὅπου λούεται τὸ ἔαρ εἰς ζεφρούς ἀρωμάτων,
ὅπου αἶρεται τὸ πνεῦμα παραδείσους ἀνα-
(πλάττον
θὰ πηγαίνω· με προσμένει ἡ παρθένος ἡ ξανθή.

Ἐκεῖ ὅπου ἀρμονίας γλυκὺς τόνος ἀντηχεῖ
καὶ τὸ πρωῒνον τῆς ᾄσμα μελωδεῖ ἡ φιλο-
(μύλα,
ἐπὶ ἄνθη καθημένη, κεκρυμμέν' ὑπὸ τὰ φύλλα
θὰ πηγαίνω· με προσμένει τῆς ψυχῆς μου ἡ
(ψυχή.

Ἐκεῖ ὅπου ἄνθη ραίνει ῥύαξ ῥέων χλοερὰ,
καὶ νωπὰ τὰ φύλλα φέρουν μικρὰ θρύμματα
(ἀδαμάντων,
ὅπου θάλλουσιν αἱ λεῦκαι, ὑπὸ τὴν πυκνὴν
(σκιά των
θὰ πηγαίνω· με προσμένει ἡ ψυχὴ μου ἐν χαρᾷ

Ἐκεῖ ὅπου κατὰ πρωῒτον τὴν ἡτένισα δειλὸς
καὶ μοι ἔρριψεν ἐκείνη πρωῒτον βλέμμα τῆς
(ἀγάπης,
θὰ πηγαίνω· με προσμένει ἀνθρὸς τῆς γῆς ὁ
(τάκης,
θὰ πηγαίνω· με προσμένει ὁ ἀστὴρ μου ὁ καλός.
(Ἐκ τῶν Μύρτων).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΜΠΡΟΣ.

Εἰς πτηνόν.

Τοῦ αἰθέρος διασχίζον τὰς ἀπείρους διαστάσεις,
τὴν ἀδέσβαιον σου πτήσιν ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανῶν,
εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ φθάσῃς
πλησιάζεις, ὦ πτηνόν.

Ὡ! εἰπέ μοι, ποικιλόχρου ταχυδρόμε, ἀναβαίνων
εἰς τὰς χώρας τῶν ἀγγέλων βλέπεις τίποτ' εἰς
(αὐτὰς
τὰ τῆς γῆς μας ὑπερβαῖνον
ἢ νεκρότητ' ἀπαντᾷς;

Ἀληθῶς ἐκεῖ ἀκούεις μελωδίαν γλυκυλάαν;
τῶν ἀγγέλων διακρίνεις τὸν εὐδίσθον χορὸν,
καί, τὰς πτέρυγας σου πᾶλλον
τέρπεις αὐτοὺς ὄρων;

Εἴν' ἐκ τοῦ ἑγγύς ὦραῖοι, ὅσον κάτωθεν, οἱ
(λύχνοι
ὅσους ἤναψεν ὁ πλάστης σπείρων εἰς τὸν οὐρανὸν
ἢ κηλίδων ἴσως ἔχνη
διακρίνεις, ὦ πτηνόν;

Εἶναι ὄντως οἱ ἀστέρες ὅσον λέγουσι μεγάλοι,
εἶναι τόσοι ὅσους βλέπεις ἐν νυκτὶ ὁ ὀφθαλμός;
τοὺς κοσμοῦσιν ὅσα κάλλη
πλάττει ἐνθους λογισμός;

Δὲν λαλεῖς; Καταλαμβάνω. Ἐχ' ἡ φύσις τόσα
(κάλλη,
τόσον ἔχει μεγαλεῖον ὁ ὦραῖος οὐρανός,
τόσον σέβας ἐπιβάλλει
πᾶς τοῦ θόλου τοῦ φανός,

Ὡστε κλείεται τὸ στόμα καὶ σιγᾷ ἐμπρὸς ἐκείνων,
παριστάνον μεγαλεῖον ἐνταυτῷ καὶ καλλονήν.
Ὡ πτηνόν τὴν γῆν ἀφίνον
ἔπτασο πρὸς τάνω νῦν.

(Ἐκ τῶν Μύρτων).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΜΠΡΟΣ.

Ἐὰν ἐγνώριζον!

Ἐὰν ἐγνώριζον, ξανθὴ μου φίλη,
πῶς θὰ μὲ ἄφινες μίαν ἡμέραν,
ὅτι θὰ μ' ἔρριπτες βλέμμα ὀργίλη,
ὅτι θὰ μ' ἔλεγες: φύγε μακρὰν

Ὅτι αἱ ὄρκοι σου καπνὸς θὰ ἦσαν,
ὅστις δεικνύει σε ἀμαυροτέραν,
ὅτι θὰ ἔπασχες ἔρωτος λύσσαν,
ὅτι θὰ μ' ἄφινες μνήμην πικράν.

Ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ὡς κρίνος
θὰ ἐμαραίνεται ὁ τόσος ἔρως,
ὅτι θὰ μ' ἔλανε μόνος ὁ θρῆνος
μόνη ἀνάμνησις τῶν ἡδονῶν!